

„SODRÓ UTAZÁS AZ ÉRZELMEK VILÁGÁBAN!”
– Simone Elkeles, *New York Times* bestsellerszerző

A man and a woman are shown in a close embrace inside the back of a red classic car. The man, on the left, has a tattoo on his right arm and is wearing a black t-shirt. The woman, on the right, has blonde hair and is wearing a blue and white striped shirt and jeans. They are both looking down at each other. The car's interior is red leather.

CRASH

szívkaramból

INTO YOU

fine
selection

KATIE MCGARRY

A Pushing the Limits sorozat
eddig megjelent kötetei:

❶

PUSHING THE LIMITS – Feszülő húr

❷

DARE YOU TO – Aki mer, az nyer

KATIE MCGARRY

CRASH INTO YOU

szív karambol

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2015

Írta: Katie McGarry
A mű eredeti címe: Crash into You (Pushing the Limits Book 3)
Copyright © 2013 by Katie McGarry

Translation copyright © 2015 by Komáromy Rudolf
A szöveget gondozta: Leléné Nagy Márta

A művet eredetileg kiadta: Harlequin Teen

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A.

This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, business establishments, events or locales is entirely coincidental.

Cover Art Copyright © 2013 by Harlequin Books S.A.
Cover art used by arrangement with Harlequin Books S.A.
® and ™ are trademarks owned by Harlequin Books S.A. or its affiliated companies, used under license.

A sorozatterv, annak elemei és az olvasókhöz szóló üzenet
a borítóbelsőn Katona Ildikó munkája.
© Katona Ildikó, 2014

ISSN 2060-4769
ISBN 978 963 399 288 3

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2015-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Gerencsér Gábor, Zsibrita László
Korrektorok: Schmidt Zsuzsanna, Korom Pál
Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

Izaiab

TIZENEGY ÉV, KÉT HÓNAP ÉS hét nap.

Ennyi ideje nem kerültem fizikai érintkezésbe vér szerinti rokonnal.

Bal kezemmel a kormánykeréken dobolok, a jobbal a sebváltót markolom. Az ereimben lüktet a késztetés, hogy egyesbe kapcsoljak, és padlógázzal kirobogjak a sivár, sötét parkolóból.

Erőt veszek megmerevedett ujjaimon, hogy elengedjék a váltót. A zene enyhíthetné a hangulatot, de a hangszóróból úgy dübögnek a mélyek, hogy könnyen fölhívhatják a figyelmet a dolgozóknak fenntartott helyen álló kocsimra. Azért választottam ezt, mert innen lehetem a szocközpont kapuján be- és kilépő ügyfeleket.

Anyám másfél órája ment be. Most meg kell várnom, hogy kijöjjen. Valahányszor beszívom a hideg levegőt, fokozódik a mehetnékem. Meg az a vágy is, hogy találkozzak vele.

A fűtés egy félórája behalt, a motor kétszer lefulladt. Újabb tétel a javítanivalók már így is Kenyáig érő listáján. Ha csak az előtét-ellenállás ment ki, a fűtést seperc alatt megbütykölöm.

Csöng a mobilom. Meg sem nézem a hívószámkielvezést, tudom, ki az, mégis fölveszem.

– Tessék!

– Látlak – mélyül el a bosszúságtól szociális munkásom hangja.
– Anyukád vár.

Szemem az irodafülkéje melletti, a kocsimtól kétméternyire lévő sarokablakra villan. Courtney fölhúzza a relaxát, és csípőre teszi a kezét. Lófarka jobbra-balra himbálózik, mint egy bepöccent versenypacé. Júniusban, ahogy kikerült az egyetemről, rögtön ráosztották az ügyemet. Gondolom, a főnöke úgy okoskodott, hogy rajtam már nincs mit elbaltázni.

– Mondtam, hogy ne szervezz nekem láthatást – meredek rá, mintha egyazon helyiségben tartózkodnánk. Hogy mit csípek Courtney-ban? Állja a tekintetemet. A közé a mindössze három ember közé tartozik, akibe szorult annyi kurázsiz, hogy farkasszemet mer nézni egy majdnem kopaszra borotvált, fülbevalós, tetovált tizenhét évessel. A második a legjobb haverom. A harmadik... hát igen, a harmadik az a csaj volt, akibe beleszerettem.

– Szenteste van, Isaiah – sóhajtja Courtney, és a lófarak megállapodik. – Korábban érkezett, és ajándékokat hozott neked. Türelmesen várt a félórás láthatásra, aminek negyven perce kellett volna befejeződnie.

Várt. Türelmesen. Megfeszül a nyakam, megmozgatom, nem akarom ártatlanra zúdítani a mérgeimet.

– Tíz év telt el.

Mindig ezt a négy szót vágom a szemébe, ha megemlíti anyámat. Courtney leszegi a fejét.

– Ne csináld! Tudod, miért nem jött, most pedig szeretne beszélni veled.

– Tíz év telt el! – emelem föl a hangomat, és ököllel a volánra csapok.

– Tizenöt is lehetett volna, de példásan viselkedett odabent – feleli, mintha ez engedményt jelentene anyám részéről. – Minden héten írt neked.

A szélvédőn át merőn nézem Courtney-t.

– Akkor csapj föl az ő szociális gondozójának, ha annyira bele vagy bújva a seggébe! Több mint egy éve kiengedték, és csak most jut eszébe meglátogatni.

– Gyere be, Isaiah! – kérlel leforrázva. – Adj neki esélyt!

Egyik lábamat a kuplungra helyezem, a másikat a gázra. Dühösen felbőg a motor, a kocsi kasztnija vibrál, repeszteni szeretne. A Harmadik utca a szockközpontnál végződik, a parkolóhelyemről egyenesen az üres útszakaszra látok. Adjak esélyt anyámnak? Ugyan miért? Én mégis mikor kaptam?

– Gőzöd sincs, mit művelt – morgom.

– Dehogy nincs – fogja halkabbra Courtney.

– Nem arról beszélek, amiért lesittelték. – Rázom a fejemet, mintha ezzel elhessegethetném az emléket. – Gőzöd sincs, hogy *velem* mit művelt.

– Hogyne lenne. – Egy pillanatra elhallgat. – Gyere be! Majd ki-sütünk valamit.

Menjen a hóhér! Ezt már süthetjük.

– Tudod, hogy a Harmadik utcán időzítőre vannak kötve a lámpák? – kérdezem tőle. – És ha az ember jól behúzza, végignyomat-hatja az egészet anélkül, hogy egyetlen pirosat is kikapna.

– Ne merészd! – csap az öklével az ablaküvegre Courtney.

Megint túráztatom a motort.

– Döngöttél már városban kilóötvennel, Courtney?

– Isaiah! Azt ajánlom...

Kinyomom a telefont, és az anyósülésre dobom. A pirosra koncentrálok, egyesbe váltok, a lábamat a gázpedál fölött tartom. Szárgulás. Arra vágyom. Hogy elszakadjak az érzésektől. A lámpa zöldre vált, fölengedem a kuplungot, és a testem az ülésbe préselődik, ahogy a gázba taposok.

Vajon magunk mögött hagyhatjuk-e az emlékeinket?

Rachel

A FEHÉR KABÁTOS PINCÉREK ALIG győznek félreugrani az utamból, ahogy végigrohanok a folyosón. Még inkább rákapcsolok, a falra aggatott, vagyonokat érő műalkotások színei egybemosódnak. Zihálva lélegzem, a ruhám suhog, fodrai egymáshoz súrlódnak. Kínos zajt csapok, és magamra vonom a figyelmet. Egyik sem nyerő, ha az ember éppen le akar lépni.

A magas sarkúmat a jobb kezemben lóbálom, a másikkal fölmelem csillogó szürkés-kék estélyi ruhám alját. Hamupipőke azért szökött el a bálból, mert a hintaja már éppen visszaváltzott volna tökké. Én azért pattanok meg, mert inkább gázolnék térdig kocsikenőcsben.

Befordulok egy keresztfolyosóra, a golfklub konyhájának kihalt előteréhez érek. Minél messzebb futok, annál fojtottabban hallatszik a tömeg nevetgélése, a dzsesszzenekar ritmusa. Még néhány lépés, aztán már simán hazajutok az én édes, drága Mustangommal.

– Megvagy!

Ujjak siklanak a karomra, a hirtelen fékezéstől kis híján kitöröm a nyakamat. A hajam az arcomba csapódik, azután hátra.

Egy kézzel göndörített, szőke tincs a szememnél rugózik, miután kiszabadul az ékkövekkel kirakott oldalsó csatból.

Az ikerbratyóm maga felé fordít. Az ajkán mosoly játszik.

– Hová oly sietve, hugi?

– Rőtyire.

Helyette a parkolóba, minél messzebb a bálteremtől.

– A csajmosdó abban az irányban van – bök hátra hüvelykujjával a hosszú folyosó felé Ethan.

A bátyámnak támaszkodom. Tágra nyílik a szemem, és nem tudom, nem nézek-e ki hülyének, mert egy kicsit annak érzem magam.

– Anyu azt akarja, hogy mondjak beszédet. Beszédet! Nem tudok beszédet mondani. Nem tudok, és kész! Emlékszel, amikor legutóbb produkáltatni akart? Két éve, amikor a tizenötödik szülinapunkra azt az iszonyat csúcsszupi „meglepetéspartit” szervez-te. Kidobtam a taccsot. Mindent összeróktam. *Mindent*.

– Ja, láttam. Ki is akadtam tőle – fintorog színlelt undorral Ethan. Kinevet, és nem bírom, ha kinevetnek, most semmiképpen sem.

Hófehér ingénél fogva elkapom, és megrázom. Azaz csak ráznám, mert meg sem moccan.

– Utána hónapokba tellett, hogy összeszedjem magam, és újra meg merjek szólalni a suliban. Az ilyesmit sokáig megjegyzik, Ethan, és csak mostanára felejtették el. Szeretnék smárolni, mielőtt leérettségizünk. Senki sem smárol le, ha folyton hányok.

– Észrevetted, milyen sokat dumálsz, ha pánikroham kerülget?

– Ethan csak ugrat, de tényleg pánikolok. Egy hajszál választ el a rohamtól, egyetlen hajszál. És ha nem szabadulok ki innét gyorsan, a tesóm leleplezi a titkomat. – Annak már egyébként is két

éve – folytatja. – Szóval utálsz közönség előtt beszélni. Majd jól megizzadsz, kicsit hebegsz-habogsz, aztán továbblépsz.

Nyelek egyet. Bár ez lenne a legnagyobb félelmem!

Ethan pont az ellentétem. Barna hajával és szemével Apura hasonlít, másfél fejjel magasabb nálam, és nem fél semmitől. Hunyorítva oldalra billenti a fejét, ahogy fölfogja iménti kirohanásom utolsó szavának jelentőségét.

– Azt mondtad, *hánysz*. Vagyis frankón pánikrohamaid vannak. Azt hittem, ezen már túl vagy.

Még jobban megmarkolom az ingét. Ezt elszúrtam. Hogy követhettem el ekkora óvatlanságot? Két éve titkolom a családom elől, hogy továbbra is pánikrohamoktól szenvedek. Hogyha a figyelem középpontjába kerülök, vagy szorongok valamitől, vagy ideg feszültség ér, rögtön megbénulok, és nem kapok levegőt. Hányinger rándítja görcsbe a gyomromat, fojtogatja a torkomat az epe, és addig fokozódik a nyomás, míg végül el nem okádom magam.

A szüleimet és a két nagyobbik bátyámat nem kényeztette el az élet. A borzalmas születésnap buli után elhatároztam, hogy soha többé nem adok okot nekik aggodalomra – nem kell attól félniük, hogy a gyerekük-tesójuk belehal valami betegségbe.

– Túl is vagyok – felelem –, de nem szeretnék bohócot csinálni magamból. Csak... csak... – Semmi jó magyarázat nem jut eszembe, amivel kimászhatnék ebből a csávából. – Elfelejtettem a beszédemet, és otthon hagytam a szöveget, és ki fognak röhögni.

Na bravó, most aztán jól kidumáltam magam.

– Figyuzz, fölhasználom az ikerkártyámat – teszem hozzá.

Ethan az arcomat fürkészi. Fogadok, hogy úgy saccolja, a begolyózás határán járok. Néhány éve megegyeztünk, hogy évente

tízszer a következményekre való tekintet nélkül falazunk egymásnak. Ethan már hetekkel ezelőtt kifogyott a mentőkártyáiból, és tudja, hogy én rendszerint éjszakai furikázáshoz használom el az enyémeiket, hogy vidáman nyomhassam a gázt a Mustangomban.

– Idén egy ikerkártyád maradt – céloz eléggé átlátszóan arra, hogy napokon belül beköszönt az új év, tiszta lappal indulunk, és újra falazhatok neki.

– Biztos, hogy erre akarsz játszani a kártyádat? – folytatja. – Mondd el azt a beszédet, azután majd fedezlek, ha ellógsz a Mustangoddal. Ha vezethetsz, mindig jobban érzed magad, ráadásul ezt a mostani autózást már viszonylag lelkifurdalás nélkül adhatod elő. Ez lesz az első törvényes éjszakai köröd.

A tesóm élvezettel emlékeztet arra, hogy a tanulójogsimmal illegálisan hódoltam az éjszakai vezetés iránti szenvedélyemnek. Igaz, ami igaz, imádom vezetni, és mostantól teljes értékű a jogosítványom. Ettől függetlenül időben haza kell érnem, de ha Ethan nem buktat le, és nem lógok meg a beszéd elől, akkor azzal sincs gond. Ha viszont e kettő bármelyike bekövetkezik, akkor egy életre szobafogságban penészedhettek.

Mindent alaposan meg kellene fontolnom, logikusan végig kellene gondolnom, de a logikát a bálteremben hagytam. Lüktetni kezd a fülemben a vér.

– Igen, erre akarom játszani a kártyámat.

Naná.

Elengedi a karomat, és lepillant az ujjaimra, amik még mindig az ingét markolásszák.

– Nem is láttalak, világos? Kisurrantál a bejáraton, egyáltalán nem beszéltünk. Ikerszolidaritás ide vagy oda, nem tartom a hátamat helyetted Gavinnél.

– Miért kéne tartanod a hátadat? – firtatja Gavin dörmögő hangja a folyosó végéről. Reményeim egy csapásra szertefoszlanak. Banyek! Soha nem jutok ki innét.

Fegyelmezem magam, elengedem Ethant, és mosolyt erőltetek az arcomra, bár a szívem majd kiugrik a helyéről. A bátyáim megszokták már azt a hangulatomat, amit Ethan idegesítően szivárványos napsütésként emleget. Most akkor is átmegyek szivárványos napsütésbe, ha belehalok.

– Szia, Gavin! Láttam, hogy Jeannie Riley-val táncoltál. Csinos lány.

Gavin a legidősebb a szüleim ötös fészekaljából. Összetartó család a miénk, habár a testvérek között óriási a korkülönbség. Gavin nyolcéves volt, Jack pedig hét, amikor mi Ethannel megszülettünk. Jack most Gavin mellett áll, karba tett kézzel néznek bennünket. Valami azt súgja, ezúttal nem elég ügyesen tettetem a szivárványos napsütést.

– Anyu keres. Ideje megtartanod a beszédedet – mondja halkán Jack, és egész este talán ez a leghosszabb megszólalása. Így aztán nehéz nemet mondanom.

– Gyere már, Rach! – nógat Gavin. – Te kérted Anyuékat, hogy ma este szónokolhass, nem fordítva. Túl kéne már tenned magadat ezen a lámpalázon. Egyébként is csak képzeled. Egy dolog, hogy mi volt óvodáskorodban. Abból már kinőttél. Tizenegyedikes vagy, az isten szerelmére!

Igazat kell adnom Gavinnek. Én ajánlkoztam, hogy beszéljek a leukémiás rendezvényen. Pár hete rajtakaptam Anyut sírás közben. Valami fényképet szorongatott, amit a nővéremről, Colleenről talált, és szívszaggatóan fájdalmas tekintettel nézte. Néhány napja pedig véletlenül meghallottam, amint egy barátnőjének említette:

mindig arról álmodott, hogy beszédet mondok Colleen emlékére. A barátnője fölvetette, hogy kérjen meg, vegyek részt ezen az adománygyűjtő gálán, de Anyu elhárította, azt feelve, semmiképpen nem hozna kínos helyzetbe.

Anyu huszonegy éve szenved, az én világra jöttöm egyedül azt célozta, hogy jobban érezze magát. Még mostanában is sír, úgy-hogy az a gyanúm, nem valami jó munkát végeztem.

Görcsbe rándul a gyomrom, és érzem, hogy izzad a tenyerem. Ez a roham előjele. Próbálom fölidézni, amit felső tagozatos koromban a sulipszichológus a belégzésről magyarázott, de nem bírok levegőt venni, ha a tüdőm nem hajlandó kitágulni.

– Meggondoltam magam – rebe gem. – Nem tudok beszédet mondani. – Gyorsan el kell tűnnöm innét, különben mindenki rájön, hogy hazudtam. Rájönnek, hogy nem múltak el a rohamaim.

– Komolyan cserben akarsz hagyni bennünket? – morogja Gavin.

A hátsó ajtó nyikorgása jelzi utolsó bátyám érkezését. Mi ketten Anyura ütöttünk szőke hajunkkal meg a már-már ibolyába hajló kék szemünkkel. West a szmokingingéhez és kibontott csokornyakkendőjéhez hátracsapott baseballsapkát visel.

– Nem tudom, mi folyik itt, de le lehet szállni a húgomról!

– Vedd már le azt a tökfödőt, West! – szól rá Gavin. – Anyu megmondta neked, hogy ma este semmit sem akar látni a fejedem.

Mióta az eszemet tudom, Gavin vezet bennünket, mi négyen meg követjük. De pusztán emiatt még nem vagyunk elájulva a nagyságától. Annyira nem, hogy Ethan, West meg én kimondottan idegesítőnek tartjuk. Jackkel puszipajtások.

West lekapja a fejről a sapkát, és vigyora elárulja, hogy nő van a dologban. Már megint.

– Összejöttem egy csajjal, és csípi a sityakot.

A bátyáim röhögnek, csak én forgatom a szememet. West folyton összejön valakivel. Nem egészen egy évvel idősebb nálam, de tisztára olyan, mint valami MTV-s valóságshow szereplője, aki minden este másik lánnyal fekszik le. Csak épp ő a mi középiskolánkba jár, így Ethannel az a szerencse ért bennünket, hogy páholyból nézhetjük West műsorát.

– Disznó!

– Ui, ui! – táncoltatja meg a szemöldökét.

– Sapi felejtős! – bök Westre Gavin, megvárja, hogy az öccse a farzsebébe süllyessze a sapkát, azután Ethanhez fordul. – Rachel nem fog meglógni, úgyhogy ne próbáld lenyúlni a slusszkulcsát!

Fejemet a csuklómra erősített kis bugyor felé kapom, ami a ruhám anyagából készült, és még éppen észreveszem, hogy Ethan leereszti a kezét, a kulcsom a markában. Gavin int neki, hogy hoci. Ethan bosszúsán fújtat, majd odadobja legnagyobbik bátyámnak az egyetlen reményemet. Most már nincs menekvés.

Gavin kitárt karral közeledik hozzánk. Gesztusa érezteti velem, hogy a családhoz tartozom, ugyanakkor robusztusabbnak mutatja amúgy is tagbaszakadt bátyámat. Behemót teste egészen eltorlaszolja a szűk folyosót, önkéntelenül összehúzó magam, hogy több hely maradjon neki. Valamennyien a magunk módján reagálunk Gavin jelenlétére, de én mindig összekucorodom, mint legkisebb, legjelentéktelenebb és leggyöngébb.

– Tudod, milyen fontos ez Anyuéknak – győzköd Gavin. – Ha nem állsz ki és szólsz pár szót, csalódást okozol nekik. Gondolj arra, mennyire ki fogsz bukni magad is, ha majd furdalni kezd a lelkiismeret.

Gombóc nő a torkomban, és összeszorul a tüdőm. Igaza van Gavinnek. Rühellek csalódást okozni Anyuéknak, és rosszul bírom

a lelkiismeret-furdalást. De ha a lelécelést választom, akkor legalább nem bőgetem le magam nyilvánosan.

– Rach! – próbálkozik tovább Gavin. – Ez fontos nekik.

– Nekünk – toldja meg Jack.

Mély lélegzetet veszek, hogy visszatartsam az öklendezést. Anyu és Apu a karácsony meg újév közötti héten már tizenhatodik éve rendezik meg ezt a bankettet. Ez nemcsak nekik jelent rettenetesen sokat, de Gavinnek és Jacknek is. Leghűségesebb szövetségeseim, Ethan és West most lehorgasztja a fejét. Hármunkat arra emlékeztet ez az este, hogy miért vagyunk egyáltalán a világon, miért szült Anyu további gyerekeket. Még egy lányt akart.

West egyik lábáról a másikra áll.

– Oké, mély levegő, és beszéd közben nézz rám vagy Ethanre!

– Vagy Gavinre – von vállat Ethan –, és képzelj azt, hogy agancsot is növesztett a túlméretes heftijéhez.

Gavin lepöccinti Ethant, és a bátyáim pillanatok alatt cikizős pingpongozásba kezdenek. Semmi kedvem szónokolni. Nyuszinak tartanak, talán tényleg az vagyok, de miként értessem meg velük, hogy nincs hatalmam a pánik fölött, ami gyötör?

– Miért nekem kell beszélnem? Miért nem nektek?

Kérdéseim megszakítják a piszkálódó adok-kapokot. A fiúk sokatmondóan néznek egymásra. Előre tudom a választ, de ha már rákényszerülök erre, legalább valaki hangosan ismerje be.

– Azért, mert Anyu rád vágyott – feleli Gavin.

Nem, nem rám, csak Apu nem tudott nálam jobb kárpoztást nyújtani. Behunyom a szememet, és próbálok valami kapaszkodót találni. Meg fogom csinálni. Elmondom a beszédet. Némi szerencsével a legrosszabb esetben végigdadogom és -reszketem a

szövegemet. Miért kellett Anyuéknak idén West és Ethan haverjait is meghívniuk? Mégis miért?

– Most aztán leshetem, hogy lesmároljanak.

Kinyitom a szememet, és látom, hogy a bátyáim úgy bámulnak rám, mintha meghibbantam volna.

– Nem szoktál smárolni – szögezi le West. – Fiúknak semmi keresnivalójuk körülöttem. A pasik egy valamire hajtanak, Rach, és az nem társalgás. Én csak tudom – hessenti el a témát bosszúsan, és megcsóválja a fejét. – Egyáltalán minek beszélünk erről? Hiszen nem jársz senkivel.

– A francba – morogja Jack. – Felvilágosító órát tartunk a húgunknak.

– Miért, pasizik? – kérdezi Westtől meg Ethantól Gavin. – Nem létezik, hogy pasizik. Most kénytelenek leszünk laposra taposni valami kanos kamaszt. Előbb is szólhattatok volna.

– Állítsd le őket! – súgom Ethannek. A szónoklás meg a hányás miatti parázás mellett most még a bőr is lesül a képemről.

– Nem pasizik! – borzong meg West, mintha pókok futkosnának rajta. – Ez tök gáz, Rach. Eszedbe ne jusson még egyszer ilyet mondani!

Gavin úgy mereszi rám a szemét, ami egyértelmű intés, hogy tartózkodjak a csókolózástól és a pasizástól, majd elindul a bálterem felé. Fölöslegesen vesztegette rám ezt a pillantást, mert bármelyik dologhoz előbb egy srácnak némi érdeklődést kéne tanúsítania irántam.

Jack és West követi Gavint, közben a pasik megruházásáról motyognak. Ethan átfogja a vállamat, és előretessékel.

– Két mondat. Max három.

Könnyen beszél. Nem neki kell kiállnia emberek százai elé. Akik csüngenek minden kimondott és ki nem mondott szavamon. A felnőttek tekintete reszkető kezemet és remegő hangomat bírálgatja. A tizennyolc év alattiak valószínűleg vihogva emlékeznek vissza korábbi nyilvános felszólésemre.

Minden lépésnél úgy rogyadozik a térdem, mintha össze akar na csuklani, és hideg verejtéktől nyirkos a tarkóm. Görcsbe rándul a gyomrom, a számhoz kapok. Ahogy a falnak tántorodom, Ethan aggódva mered rám. A bátyáimra villan a tekintetem, erre Ethan elém ugrik, eltakar tőlük.

– Hagyjatok vele egy percre! – szól nekik. – Ígérem, nem engedem meglógni.

– Ethan! – figyelmeztetem abban a pillanatban, ahogy meghal lom a bálterem kétszárnyú ajtajának csukódását.

A derekamra csúsztatja a kezét, betessékel a női mosdóba, és bereteszeli maga mögött az ajtót. Ledobom a cipőmet, hangos csattanással landol a néptelen mellékhelyiség padlóján. Botladozom bő, fodros ruhámban, alig jutok el a vécészéig. A hátam mögött csobog a víz, majd Ethan lép oda hozzám, mihelyt sikerül fél percig öklendezés nélkül lélegeznem.

– Vér is volt? – nyom hideg vizes törülközőt a kezembe, és óvatosan megtörölgetem az arcomat.

– Nem. Légy szíves, ne szólj erről Anyuéknak! Se senki másnak.

– Mi a franc van már? – Összerezzenek mérgesen korholó hangjától. – Azt hittem, kilencedikes korod óta nem csinálod a hányós műsort.

Utálok ezt a rosszulétet. Annyira utálok, hogy megfagy az ereimben a vér, és az izmaim sajognak a dühtől. Utálok, hogy a családom mindig úgy néz rám, mint valami törékeny virágszálra.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Utálok, hogy folyton csalódást okozok, miközben a bátyáim mindenféle nyilvános szereplésen, például sportban vagy vitakörben jeleskednek.

Állandóan árnyékba húzódom, de a katasztrofális tizenötödik születésnapom után úgy döntöttem, összeszorítom a fogamat, és a nyilvánosság előtt derűs arcot öltök, ha belehalok is. Úgy látszik, bevált az álcázás, mert amint fölajánlottam, hogy beszédet mondjak, Anyuék rögtön beleegyeztek. Soha nem tennének olyasmit, amitől kiborulok.

– Szóval egész idő alatt hányogattál? – firtatja Ethan.

– Hanyagoljuk a témát!

– Anyuék tudni akarják majd, ha rád tör a pánikroham. – Megdöngöli a szemét. – Én is tudni akarok róla. Ez nem játék.

Lüktet a halántékom. Én vagyok a leggyöngébb láncszem a családban. Mindig is az voltam.

– Ha elmondom nekik, hazaküldenek, és Anyu a nyakamon fog lógni. Igazatok van. Nyámnyilán viselkedtem, ideje megemberelnem magam. A mai este nem rólam szól, hanem Anyuéról. Ezen az estén Colleenra emlékeznek, nem foszthatom meg őket ettől.

Ethan a falnak támaszkodva lecsúszik, mellém ül.

– Fedezlek. Essünk túl a beszédeden, azután menj el kocsikázni! Én majd vigyázok, hogy senkinek ne szúrjon szemet a hiányod. – Fölsóhajt. – Bármit megteszek, nehogy újra kidobd a taccsot.